

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Únor
2026*



ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

Ročník XXV.



Věřím... vzkříšení těla

Osobní naděje ve smrti je především domýšlením důsledků ještě základnějších jistot víry, které spočívají v tom, že celé dějiny podléhají Božímu soudu, a také, že Boží vůli zjevil Ježíš Nazaretský, a proto se právě on stává (posledním) soudcem nad lidskými životy. Protože konec tohoto věku čekali první křesťané v blízké budoucnosti, byla jejich naděje především nadějí záchrany na konci tohoto světa, ne nadějí ve smrti. Teprve postupně vyvozovali z velikonoční víry v Kristovo vzkříšení osobní naději ve smrti. První doklad takového domýšlení víry máme v prvním Pavlově listu do Tesaloniky (zřejmě nejstarším jeho dochovaném listu - 4,13-18), kde apoštol Pavel dokládá, že věříme-li v Kristovo vzkříšení, nemohou mrtví být při posledním soudu a nástupu nového věku v nevýhodě před těmi, kdo se toho dožijí. A o kus dál apoštol vyzná (5,9-10): „Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním.“

Zároveň, říkáme-li a vyznáváme-li toto velké B křesťanské důvěry, pak platí i ono A. Je-li naděje vzkříšení těla, pak to znamená taky, že svou relevanci a závažnost má i smrt. Smrt je spolu s narozením (či spíše početím) hranicí lidského života na zemi. A celý život (mezi nimi) je místem možnosti přijetí Boží milosti. Smrt je ale zjevením konce tohoto času a také konce lidských možností. Je chvílí, kdy člověk může spoléhat už jen na Boží milosrdenství. Zároveň ke křesťanství nepatří víra v božskou jiskru v člověku, která by nepodléhala smrti. Evangelická teologie je opatrná i vůči myšlenkám na nesmrtelnost duše. „Vzkříšení není přežití smrti, vzkříšení je dar nového života pro smrtelného člověka.“ (Petr Pokorný, Apoštolské vyznání, str. 128).

A vzkříšení (se týká) těla. Někdy péči o ně věnujeme víc času, energie a peněz než péči o vlastní duši, nitro, srdce. Zároveň však naše tělo k nám patří – to, jak prožíváme, jak se vztahujeme k druhým, jak žijeme, to všechno je bytostně spojeno právě s naším tělem. A toho se týká vzkříšení. Apoštol Pavel píše o „těle duchovním“ (1Kor 15, 42-44), je to obraz nové kvality nás v Božím království, bude to tělo

proměněné, jiné (než to, které se pomalu sune ke smrti, bolí, selhává), ale přece jen to nějak budu já, vymezený i tím svým tělem. Jak? Bůh ví....

Ondřej Ruml

Prohlášení ERC a ČBK k výrokům proti ukrajinským uprchlíkům

„Jsme vážně znepokojeni výroky předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a předsedy SPD pana Tomia Okamury namířenými proti ukrajinským uprchlíkům a proti pomoci, kterou jim Česká republika poskytuje. Jsme s našimi spoluobčany hrdi na dobré jméno, které Česká republika díky své vstřícnosti vůči uprchlíkům má.

Je zavádějící a nebezpečné zpochybňovat solidaritu s lidmi v nouzi, do níž se dostali nehledě na svůj původ či míru zavinění. V nouzi se může ocitnout každý a schopnost soucitu a účinné solidarity je jedním z principů naší civilizace.

Útok na konkrétní národnostní skupinu a v jejím rámci na zvláště zranitelné, v tomto případě na ukrajinské uprchlíky a mezi nimi na staré, nemocné a závislé na pomoci, připomíná neblahou evropskou minulost obdobných útoků na Židy, Romy a lidi s postižením. Minulost, kterou nechceme opakovat.

Myšlenky a slova mají svou váhu. Jsme za ně odpovědni. Proto v tomto případě nemůžeme mlčet.“

za předsednictvo Ekumenické rady církví v ČR **Pavel Pokorný**
předseda

za Českou biskupskou konferenci **Mons. Josef Nuzík** *předseda*

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Během ledna se scházíme se sestrami a bratry katolíky už pátý rok k ekumenické bohoslužbě v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Většinou se střídáme, mým omylem bylo, že jsme se letos, stejně jako minulý rok sešli „u katolíků“ (přehlédl jsem se a pak už bylo vše plánováno a propagováno). Výhodou bylo, že obvyklá

večerní mše bývá v tu dobu a na tom místě. Sešli jsme se i letos, o šesté večerní ve středu 21. ledna, bylo nás účastno asi 60 (nás evangelíků asi 15 a zbytek katolíků).

Liturgii

bohoslužeb tohoto týdne připravují křesťané

z některého koutů světa, letos

z Arménie,

hostitel většinou liturgii upraví.

Zpěv vedla

Schola, do čtení i přímluv se

zapojily i ženy, při hezkém rituálu jsme si po kostele předávali světlo zapalované od svíce ke svíčce. Bylo to milé, také po bohoslužbě, kdy jsme se sešli za farou v „Baroku“, tedy klubu, který tam místní katolíci mají a ještě chvíli poseděli v rozhovorech v promíšených skupinkách. Dovoluji si níže přetisknout kázání, které tradičně má host na motto celého týdne:



„Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni“ (Ef 4, 4)

K tomu stavu jednoty těla, Ducha a naděje máme ještě dost daleko, není-liž pravda? Přebýváme ve hned několika kostelích, sejdem se takto v těle aspoň občas (díky Bohu za to) a těch rozdílů v duchovních tradicích přece jen pár dál zůstává (nebudu zabíhat do podrobností). A s tou nadějí to také není slavné – a kde ji dnes brát, na tom bychom se asi taky neshodli úplně snadno... Ale přece jen apoštol píše – že (nějak přece jen) jsme jedno tělo, jeden Duch a k jedné naději jsme voláni. Tedy mu dopřejme sluchu. Ten obraz Kristovy církve coby Kristova těla je obrazem jednoty v různosti. Jsme různí a to nemusí být jen nevýhoda - každý jsme obdarovaný pro něco jiného a spolu se můžeme doplňovat a obohacovat. A taky se nemůžeme jeden na druhého vytahovat. Podstatné je to, že nás něco spojuje - totiž hlava, Kristus a my dneska taky víme, co tehdy apoštol asi jen vytušil, že opravdu hlava je to rozhodující, v hlavě to je, hlava to všechno řídí a propojuje a bez ní – jen okončetiny bez života...

Kdyby nám ten obraz církve coby hlavonožce s miliardami končetin byl těžko k představení – možná by pomohl obraz z přírody, stromů v Pando v Utahu (jde o rozsáhlou kolonii výmladků topolu osikovitého, které mají společný kořenový systém a tvoří tak jeden organismus na několika hektarech) - k takovému jednomu Kristovu organismu spojenému kořeny a hlavou patříme (Bůh dá) my evangelíci a vy katolíci z Města, ale taky Arménská církev a etiopská. A křesťané v Koreji i Číně, ale i v USA a ve Venezuele - ti všichni k nám patří, s nimi jsme spojeni – ano, tím se dostávám k tomu druhému, není to propojení tělesné, je to propojení duchovní, v Duchu, v Duchu Kristově. Jsme jím spojeni v jedno mystické tělo – tak jsme mezi sebou propojení a vírou a láskou jsme spojeni i s těmi, co jsou nám daleko dál než těch 200 metrů, které od sebe máme tady. A ten jeden Duch stále věje! Někdy si snad zoufáme, že už to třeba není jako bývalo, ale pořád je to síla – tu vyroste Pomněnka, tu zase Charita obchází v podobě třech králů domy a vybírá na dobré. A Bůh ví, co už raší a co se rodí a nadechuje k novému životu.

A s tím souvisí to poslední – totiž k jedné naději jsme povoláni. Naděje někdy bývá brána jako důvěra, že to všechno dobře skončí. Ano, taková je naše naděje. Ale také mám rád slova Václava Havla,

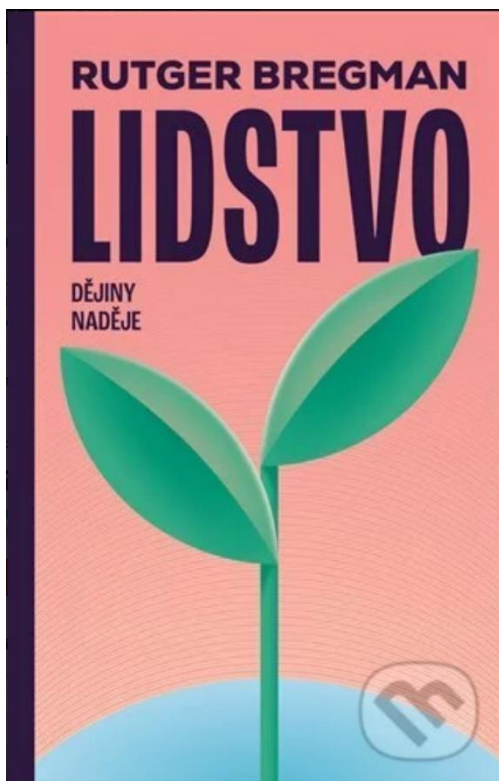
že „naděje není přesvědčení, že něco dopadne dobře, nýbrž jistota, že něco má smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“

Ale taky je naděje ujištění, o kterém ve své autobiografii napsal papež František toto: „Křesťanská naděje... je ujištěním, že jsme se narodili, abychom už nikdy nezemřeli, že jsme se narodili pro nejvyšší cíle, abychom si užívali štěstí. Je to vědomí, že Bůh nás odevždy a navždy miluje a nikdy nás neopustí.“

Tato „jedna naděje“ nás spojuje, protože všichni usilujeme o stejný cíl – věčný život s Kristem. To je konečný cíl a motivace křesťanského života a tento cíl poskytuje všem věřícím společnou vizi a smysl a sjednocuje je na cestě víry i v každodenním životě. Tato společná vize také překonává konfesní a kulturní rozdíly a vybízí nás ke spolupráci všude tam, kde je to možné. A vede k tomu, že rozdíly nejsou vším a v různosti tvoříme přece jen jedno tělo a jsme jednoho Ducha a k jedné naději jsme povoláni. Amen

Nad knihou Lidstvo, dějiny naděje

Převládá v člověku dobro, nebo zlo? Je člověk zlý či dobrý?



Automatická odpověď reformovaného křesťana by katechismově zněla: člověk je zkažený a není schopen ničeho dobrého. Tak jsem v tom vyrostl, zároveň (díky Bohu) mám dojem podepřený zkušeností, že to s námi lidmi zase tak zlé není a že jsme schopni také ledasčeho dobrého (ponechám stranou, že to reformační učení má především smysl v tom, že mluví o tom, zda před Božím soudem obstojíme jen svými dobrými skutky).

Nizozemský historik Rutger Bregman si klade stejné otázky (a v textu přiznává, že sám je „synem fary“ totiž

dítětem evangelického faráře a prošel křesťanskou výchovou). Ve své knize postaví na začátek dvě krajnosti v podobě přístupů dvou filosofů, z nichž Thomas Hobbes v 17. století tvrdil, že člověk je ve své přirozenosti zkažený a jen společnost a stát v něm mohou probouzet to dobré. A proti tomu francouzský myslitel 18. století Jean Jacques Rousseau o něco později tvrdil opak – totiž, že původně dobrý člověk byl zkažen společností a státem. V průběhu knihy autor spíše dává za pravdu francouzskému filosofovi, vše ale ohledává a hlavně dokládá mnoha příklady z dějin a také z vědeckých experimentů a pozorování. Celkově se tak snaží lidstvo a jeho dějiny nahlížet naději. Samozřejmě netvrdí, že jsme od přírody jen dobří. Máme dobrou stránku a špatnou stránku a otázkou je, kterou z nich posilujeme. Na různých příkladech z minulosti i současnosti se snaží ukázat, že i v zátěžových situacích, jako je ztroskotání na opuštěném ostrově, válka nebo živelní katastrofa, lidé přirozeně tíhnou „k dobré straně“.

Úvodním důkazem pro toto tvrzení je to, jak se lidé chovají během katastrof a hrůz. Po letecké bitvě o Anglii Britové věřili, že to, jak reagovali zodpovědně, bylo něco specificky britského. A proto později v průběhu druhé světové války přistoupili k podobně ničivému bombardování Německa s nadějí, že probudí v Němcích touhu se vzdát, či napomohou pádu Třetí říše, protože probudí v lidech to nejhorší. Ukázalo se, že jde ale o něco obecně lidského, že v době nejhoršího příkoří se my lidé spíše chováme lépe než jindy a ne hůře. Nověji to pozoruje autor třeba v době katastrofy v New Orleans a okolí, kde nejprve zprávy popisovaly to, jak tenká slupka civilizovanosti mizí a lidé se tam chovají k sobě zločinně; pozdější zkoumání však ukázalo, že lidé se tam stížení katastrofou k sobě chovali lépe než by kdo čekal a zpočátku popisoval.

Autor také později reviduje výsledky některých slavných psychologických pokusů. Zvláště stanfordský vězeňský experiment přirovnává autor spíše k „divadelní hře“, v níž psycholog Zimbardo nutil strážce, aby se chovali násilně až sadisticky, aby následně svůj experiment vykládal tak, že v každém z nás je přítomen sadistický dozorce, který jen čeká na vhodnou příležitost, aby se probudil. Podle autora knihy Naděje to však experiment ani v nejmenším nedokládá.

Další autorovy exkurzy se týkají událostí na dvou ostrovech. První je historie Velikonočního ostrova, který byl dlouho uváděn jako příklad lokality, v níž původní obyvatelé nejprve zničili životní prostředí a pak se navzájem téměř vyvraždili. Nejnovější výzkumy nicméně naznačují, že pravda byla zřejmě jiná a skutečnou zkázu tamním obyvatelům přineslo až setkání s naší civilizací.

Dějištěm další tragédie je v Bregmanově knize fiktivní ostrov z románu Pán much. Ten autor vykládá jako projekci pesimistického pohledu jeho tvůrce Williama Goldinga, mimo jiné alkoholika trpícího depresemi. Podle Bregmana ale „neexistuje jediný důkaz“, že by se opravdové děti chovaly stejným způsobem jako v Goldingově knize. Místo toho Bregman vypráví pozoruhodný případ skupiny skutečných chlapců ze souostroví Tonga, kteří v touze po dobrodružství ukradli loď a unášeni mořskými proudy se dostali na vzdálený opuštěný ostrov. Tam vytvořili cosi na způsob malé komuny „se zeleninovou zahrádkou, vydlabanými pařezy, do nichž zachytávali vodu, tělocvičnu s podivuhodnými závažími, badmintonový kurt, kurník a trvalý oheň.“ Nejen že všichni přežili, ale dokázali se vzorně postarat o jednoho z nich, který utrpěl zlomeninu nohy. Když byli po několika měsících v září 1966 objeveni, zachránci se podivovali nad jejich skvělou kondicí i nad zcela uzdravenou nohou.

Co autor ovšem nemůže popřít, je zabíjení při válkách. K tomu dodává, že jednotlivý člověk má k fyzickému zabíjení odpor, v posledních desetiletích je ale zabíjení usnadněno tím, že se může odehrávat na dálku a stačí k němu jen stisknout jedno tlačítko. Velmi aktuální je pak jeho tvrzení, že pokud chceme porozumět fenoménu války, musíme si posvítit na mocipány: „Na generály, krále, prezidenty a ministry. Války vedou právě tito leviatani, protože to posiluje jejich moc a vážnost.“

Holocaust pak vysvětluje přesvědčením pachatelů, že stojí na správné straně barikády: „Osvětim byla zakončením dlouhého historického procesu, v němž se zlo čím dál úspěšněji maskovalo jako dobro. Spisovatelé, básníci, filozofové a politici dlouhá léta otupovali a kazili duši německého národa.“ Němci se tak stali obětí lži, indoktrinace, vymývání mozků a manipulace.

Každému jednotlivému čtenáři autor dále důtklivě doporučuje držet se dál od denního zpravodajství, protože podává zcela falešný obraz světa – především v jeho negativitě. Výsledkem konzumace zpravodajství je prý chybné vnímání rizik, strach, navozená beznaděj, nepřátelské chování vůči ostatním a emoční otupělost. Schvaluje jen čtení „uvážlivě napsaných sobotních novin“.

Na obecnější rovině se pak přimlouvá za takové typy sociální organizace, které budou k lidem přistupovat jako k odpovědným a tvořivým jedincům, což se pak skutečně i vyplní. (Platí ovšem i opak: „Pokud věříme tomu, že se většina lidí nechová slušně, budeme se k sobě navzájem také tak chovat.“) Píše tedy pochvalně a návodně o manažerech, kteří důvěřují svým zaměstnancům; o učitelích, kteří nechávají děti, aby si volně hrály; i o politicích, kteří s občany jednají jako s angažovanými bytostmi. Kritizuje přitom strategie založené jen na finančním zisku a přimlouvá se za větší rozšíření principu sdílení.

Vedle toho stihne seznámit své čtenáře s mnoha výzkumy (třeba kojenců, kteří už v půl roce se fixují na postavy maňáskového divadla, které konají dobro a vyhýbají se těm, které činí zlo a ubližují), nebo i příklady dobré praxe v podobě fungujících škol či humanitárních organizací, kde je omezen management, který má vést ostatní k dobrému a dává se větší prostor přirozeným schopnostem dětí i dospělých.

Bregmanova kniha nabízí čtivý pokus zodpovědět otázku, na kterou každá generace stále znovu hledá odpověď, totiž, zda jsme dobří či zlí – a jeho odpověď je nadějnější, než by se mohlo zdát.

Potvrzení o daru

V lednu jsme rozesílali potvrzení o daru za rok 2025, pokud jste někdo potvrzení neobdržel, ozvěte se do kanceláře na email nmm@evangnet.cz, nebo na tel. 723055349 Martině Dvořákové.

Informace ze sboru

Akce ve sboru únor 2026

4.2.	18.00 – schůze Staršovstva
6.2.	Schůzka učitelů NŠ
14.2.	18.00 – Večer s hostem – Joel Ruml – Obrazy z cest
17.2.	NM 9.30 – Kavárnička – Jitka Malcová – Azorské ostrovy
4.3.	18.00 - schůze Staršovstva
6.3.	Schůzka učitelů NŠ

Obdržené dotace na rok 2026

Na rok 2026 jsme obdrželi dotace z MÚ Nové Město na Moravě na podporu těchto projektů:

Kulturní rok 2026 (u) evangelického kostela	30.000,- Kč
Rok 2026 s Mimochodem	30.000,- Kč
Otevřený park 2026	40.000,- Kč

A od Horáckého senirátu ČCE na tento projekt:

S dětmi ze škol i sboru	30.000,- Kč
-------------------------	-------------

Bohoslužby v únoru

8.2. Daniel Ženatý

15.2. Debora Rumlová – rodinné bohoslužby

22.2. Ondřej Ruml – první neděle postní s večerí Páně

1.3. Ondřej Ruml

Pozvánky ze seniorátu

JIHOČESKÉ POSTNÍ MEDITACE

od čtvrtečního večera 19.2. do neděle 22.2. na Vlčici - tábořišti YMCA u Staňkovského rybníka

MLÁDEŽNICKÉ SKIDNY

20.-22.2. se sportem, workshopem o médiích a mentálním zdraví a volbou SOMu.

Pozvání do sborů

Daňkovice:

1.2. od 15:00 Irsko – Michal Kadlec –

15.2. v 15:00 Santiago de Compostela – Míša a Zuzka – kavárničky na faře – besedy s mladými cestovateli

Horní Vilémovice:

21.2. od 9:00 do 17:00 jednodenní postní duchovní rozcvička

Jihlava:

10.2.v 19.00 Modlitba Taizé v kapli jihlavské nemocnice.

Opatov:

7.2. od 17:00 El Salvador – Michal Vopálenský vypráví v KVIC Opatov

Sázava a Žďár:

Každý čtvrtek od 17:00 setkání Anonymních alkoholiků – Husova 558/10 (modlitebna ČCE), Žďár n. S.

5.2. 2026 od 10:00, Bohoslužby v Domově pro seniory - Dům klidného stáří, Okružní 67, 591 01 Žďár n. S.

8.2. od 18:00 Bohoslužby v Café u tety Hany, slovo: Alžběta Hatajová a hudba: kapela Abakuk. Veselská 5, Žďár n.S.

11.2. 2026 od 18:00, On-line studium knihy Rút (více na <https://sazava.evangelnet.cz/program/biblicka-hodina-on-line/>)

24.2. 2026 od 18:00 Večer s hostem, Bohumil Hanus, Nepál, Indie a Indonésie – beseda a komentované promítání fotek. Z podhůří Himálaje po indonéskou veselku. Fara Sázava.

26.2. 2026 od 15:00 Biblická hodina, Husova 558/10, Žďár n. S.

Velké Meziříčí:

6.2. od 18.00 kavárnička dříve narozených s M. Hánou

11.2. od 18.00 večer s Jakubem Szántó: Judaismus a Židé

14.2. od 19.00 setkání střední generace: Věřím?;!...

26.2. od 19.00 modlitba Taizé

VE VZDÁLENĚJŠÍM VÝHLEDU

27.2.-1.3. Tolkienovské duchovní cvičení v Bělči

22.3. od 15.00 Presbyterní konference v Jihlavě s O. Titěrou a A. Csukasem

Z únorového staršovstva

V rámci 18 bodů únorového jednání staršovstvo projednalo (krom dalšího) toto:

- vedlo rozhovor o rozšířených presbyterských službách (i písně, zvonění, topení).
- Plánované akce - večery s hostem, výlet dětí do Prahy, skidny, Pamatuj. První neděle postní a Kulatý stůl.
- Svolalo sborové shromáždění na neděli 15. března.
- Bří Hladík a Ruml informovali o schůzce s arch. Brychtou.
- Na příští schůzi zvolíme člena dozorčí rady střediska Diakonie Myslibořice - zájemci necht' se hlásí (nemusí být členy staršovstva).
- Rozhodnuto na základě doporučení hospodářské komise o zvýšení mezd zaměstnankyň a převod smlouvy s M.Peňázem na autorskou smlouvu.
- Různé - autobusový zájezd v neděli 7. června a jeho propagace a webové stránky.
- Příští schůze 4. března

PAMATUJ!

Osmého března roku 1944, bylo v Osvětimi v plynových komorách koncentračního tábora Auschwitz – Birkenau, během jediné noci zavražděno 3 792 československých občanů, mužů a žen, převážně židovského původu, včetně 256 dětí.

Sdružení Geshem v roce 2013 přišlo s nápadem důstojné připomínky této události. Při této akci se zpívají po celé ČR tři z písní, které zpívaly oběti nacismu cestou do komor smrti: Hatikva, Shema Israel a Kde domov můj. Tyto písně zazní i v Novém Městě na Moravě z úst komorního pěveckého sdružení Zevl a těch, kteří se k nim připojí.

PAMATUJ! Je veřejnou připomínkou strašného zla, které se odehrálo před historicky krátkou dobou. Již několikátým rokem se zapojujeme do této vzpomínkové akce i my v NMnM. S dětmi z náboženství chodíme čistit stolpersteiny – kameny zmizelých, které jsou umístěny před domy našich židovských spoluobčanů. Poté se spolu s dalšími lidmi sejdeme u těchto domů, zazpíváme několik písní, vyslechneme vzpomínková slova. Snažíme se tak udržet v paměti a předat paměť i dětem, které ji snad budou předávat dalším generacím, protože jsou věci, které se nikdy neměly stát. Uctíme památku obětí a připomeneme potřebu stavět se aktivně zlu v nás i ve společnosti.

I letos Vás všechny zveme na tuto vzpomínkovou akci. Sejdeme se 8.3. 2026 v 17.00 na náměstí u domu Bradyových a poté se společně vydáme k domu Skuteckých.

Debora Rumlová

Zájezd do Chebu, Podhradí a Hranic u Aše – neděle 7. června 2026

Odjezd z Nového Města v 5 hodin, návrat zpět kolem 23. hodiny

- **Cheb** – prohlídka města
- **Podhradí u Aše**
 - oběd v restauraci
 - prohlídka barokního Kostela dobrého pastýře, evangelického kostela, který patří ČCE
 - prohlídka zříceniny věže
- **Hranice u Aše** bohoslužby v kostele s členy chebského sboru a sousedy z Německa, káva, povídání, odjezd domů

Cena zájezdu bude uvedena na přihlašovacích arších

Přihlašujte se prosím nejpozději do konce dubna na arch ve věži nebo v Bystřici, nebo Martině Dvořákové

Ašský výběžek

Na konci České republiky? Nebo na jejím začátku? Kraj soužití Čechů s Němci. Po válce kraj odsunutých Němců, i kraj nových českých a moravských přistěhovalců. Po roce 1948 kraj obětovaný armádě jako cvičiště pro případný válečný konflikt socialistického světa s kapitalistickým. Nyní kraj hledající svou totožnost a své místo ve společnosti.

A v něm evangelíci. Někdy se mluví o Evangelickém Ašsku. Působí zde Chebská farářka naší církve **Vlasta Heinrich Groll**. My ji známe jako Vlastu Musilovou, naši konfirmandku ze Studnic.

Jak si vede? Jak zvládá péči o pět kostelů v kdysi živém křesťanském kraji, obklopena německým prostředím? Jaká je spolupráce s německými evangelíky?

To a mnoho dalšího můžeme objevovat na naší cestě na západ Čech. Budeme tam jako turisté, ale také jako ti, kdo mohou svou účastí a svým zájmem podpořit evangelíky v kraji, o kterém mnoho nevíme. Však si ta místa, kam se chystáme, najděte na mapě. Cheb, Podhradí, Hranice.

Přihlášku na zájezd prosím neodkládejte, ulehčíte tím přípravu a organizaci zájezdu.

Daniel Ženatý



zve na setkání ***Večer s hostem***

jehož řečníkem bude

Joel Ruml



Obrazy z cest



Kuba, Jižní Korea,
Barma, Sinaj...



Presbyterna

evangelického kostela Nové Město na Moravě

sobota 14. února 2026 18.⁰⁰

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Do příspěvků není obsahově zasahováno. Názory autorů příspěvků nejsou vždy totožné s názory redakce nebo Farního sboru ČCE v Novém Město na Moravě. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nmm@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 253070437/0600

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz